

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

Consid. V. die Jovis. Vermis Conscientiæ. Memoria gaudiorum
præteritorum, Pœnitentia sera, Occasiones neglectæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

cultas est faciendi ne peream, cum in divinis manibus tuis positæ sint fortes meæ: *In manibus tuis fortes meæ.* Si proinde claudere vis supplicibus precibus meis aures tuas, necesse erit, ut pro me mutes amabilissimum illud nomen JESU, spei ac dulcedinis plenissimum; necesse erit, delere pro me promissiones illas, quibus spondidisti, quod velis esse vita mea. Age igitur, JESU esto mihi JESUS & salva me; plus mihi promeritus es boni morte ac cruciatibus tuis, quam ego sim meritis mali iniquitatibus meis: æquum proinde non est, ut plus valeat debitum meum ad me condemnandum, quam solutio tam copiosa & abundans ad me salvandum. Igitur amabilissime Redemptor mi, monstra Patri tuo vulnera tua, quæ eum in finem retinisti in corpore tuo glorioso: roga pro me illam misericordiam, quæ tibi omni jure debetur, ut tuis meritis locupletatus veniam ad gaudendum tecum in æternum fructu laborum tuorum.

Amen.

Consideratio V.

Pro die Jovis.

Vermis Conscientiæ.

Memoria oblectamentorum præteritorum.

Considera, quod sicut in cadaveribus ex putredine nascuntur vermes, ita ex corruptione peccati nascatur in Damnatis remorsus quidam perpetuus, qui vocatur

catur Vermis conscientiae, quia rabido quodam despectu
 cor illis rodet sine ulla cessatione. *Vermis eorum non morietur.* Marc. 9. Quae sunt verba Christi, tertium repetita in
 eodem sermone, ut poenae hujus acerbitatem inde colligamus. Sanctorum sensus est, hac quoque in vita non esse
 carnificem Peccatoris atrociorē, quā Conscientiam. *Ipse est poena sua*, inquit S. Augustinus, *quem torquet conscientia sua*; In Psal. 36. & S. Gregorius; *Inter innumerabiles afflictionum molestias nulla est major afflictio, quā conscientia delictorum.* In Psal. 143. Sed si rem dicere volumus,
 nunc conscientia potius fungitur munere satellitis, evocantis Peccatorem ad Tribunal divinum, quā munere Carnificis torquentis. Hoc ejus officium erit in Inferno; postquam enim anima erit condemnata sententiā irrevocabili, divinus Judex *tradet eam tortori*; in manus inquam tortoris istius, qui per omnem aeternitatem quietis partem illi nullam relinquet. Iste porro vermis, omni aspice ferocior, tres cordi Dammati plagas infliget, quae tribus explicari possunt verbis Innocentij III. Pontificis in suo libro de contemptu Mundi: *Affliget memoria, fera turbabit poenitentia, torquet angustia.* cap. 1. Affliget memoriā oblectamentorum praeteritorum: fera poenitentiam peccatorum admissorum; & angustiam bonarum occasionum neglectarum. Et primò quidem *affliget memoria*. Magnum est tormentum infelici meminisse felicitatis pristinae: *Ego ille quondam opulentus repente contritus sum.* Job. 16. Quid dicet proinde Peccator in abyssō, quando recordabitur, quod solitus fuerit, omnibus incutere sui timorem, etiam blasphemis contra DEUM eam in rem usus cum gravi ejus injuriā; nunc autem sit ita infirmus, ut ne pili quidem intervallo se movere possit in latus alterum? Si
 memi-

meminerit, antea ad tuendam dignitatem suam tot molitum se esse vindictas, nunc autem se rabie emori sub pedibus malorum Dæmonum; *Vadent, & venient super eum horribiles. Job. 20. v. 25.* nec tamen tanti contemptus sensum ullum posse prodere. Prius se datum penitus oblectationibus, gulæ suæ appetitum explēsse omni sorte crapularum, carnis pruritus omni sorte impuritatum, fugisse quidquid molestum erat; nunc autem semper sibi plorandum, semper patiendum, semper moriendum præ desperatione. *Crucior in hac flamma.* O memoriam funestam! ô permutationem luctuosam! Utinam saltem posset, ut hac in vita, dispellere molestas has cogitationes somno, mitigare colloquiis, obruere novis oblectamentis! Sed frustra hæc. *Qui me comedunt, non dormiunt. Job. 30. v. 17.* Vermis iste non obdormiscit; in hoc Tribunali nullæ unquam sunt ferix. Non poterit unquam Anima cessare à suis operationibus; nunquam mentem aliò avertere; necesse erit, velit nolit, semper hæc memoriâ volvere. Quis proinde concipere potest, quale spectaculum futurum sit menti Dammati brevis illa voluptatula, quam à creaturis contra DEI mandatum quasi furtim decerpit?

Tellus è cælo empyreo conspecta ne punctum quidem videtur: qualis ergo videbitur vita nostra tam brevis aspecta ex fundo, ut sic loquar, æternitatis? Si Peccatori ad extremam vitæ lineam admoto vita videtur tanquam somnium volans; qualis ipsi videbitur post myriades myriadum seculorum elapsorum in fornace ardenti tot inter tormenta? Una hora sufficeret ad reddendam ipsi infelicissimam memoriam: *malitia hora oblivionem fecit luxuria magna. Eccl. 11. v. 19.* Cogita, qualis infelicitas futura sit post numerum annorum semper majorem meminisse

E

boni

boni sordidi, momentanei, præteriti instar umbræ, & permutati cruciatu æterno? Illi qui abjecerunt animam & salutem ut singulari pugnarent certamine, ne sua designatione fraudarentur, ne desererent familiaritatem turpem, ne ignoscerent offendenti, ut familiam aliquanto altiùs eveherent, quid dicent quæso, quando videbunt inter illas tenebras abolitam omnem memoriam familiæ, consumptam à vermibus illam mulierculam, redactam in cineres domum, patriam, terram omnem flammis extremæ dici? Cruciatu futurus esset intolerabilis, elegisse noctem unam transigendam in flammis, ut mille annis vitæ liceret frui omnigenere voluptatum. Qualis igitur, quæso, cruciatu erit elegisse æternitatem vitæ in abyssu malorum omnium, dummodo liceret bibere pauculas guttas venenati oblectamenti? *Gustans gustavi paululum mellis, & ecce morior. 1. Reg. 14.* O mortem, quæ finem nescit! ô stultitiam, cui par alia nulla est!

Pœnitentia Peccatorum admissorum.

.II **C**ONSIDERA secundum vulnus vermis hujus devorantis, quod erit Pœnitentia sera & infructuosa de peccatis admissis. *Sera turbabit Pœnitentia.* Peccatum in hoc Mundo sceleratis res est risu digna. *Quasi per risum stultus operatur scelus. Prov. 10. v. 24.* Non aliud in eo apprehendunt malum, quàm innocentem quandam deformitatem: *Deformitas sine dolore:* & idcirco nonnunquam inde superbiunt, se jactant, perinde ac si maculæ animæ servire ipsis possint, ut maculæ marmoris, pro augmento venustatis. Sed noli dubitare, quin mutaturi sint iudicium in profundo Inferni, ubi aspectus monstruosissimus

unius

unius culpæ gravis causa erit doloris multo magis inexplicabilis, quàm aspectus omnium aliorum monstrorum infernalium. S. Catharina Genuensis (in vita c. 20.) in hac veritate tantopere illustrata à DEO, dicere ei solebat, ut potius momento mortis suæ objiceret sibi deformitatem omnium Dæmonum spectandam, quàm turpitudinem vel minimi actus pugnantis contra divinam ejus voluntatem. Argue idcirco hinc, quantus cruciatus sit futurus intueri æternùm abominations omnium flagitiorum, quales in se ipsis sunt. Dixi autem primò, intueri æternùm; divina siquidem Justitia affiget intellectum Reprobi ad cogitandum perpetuò malum quod perpetravit, & voluntatem ad illud detestandum, quin unquam alterutram facultatem aliò possit divertere. *Iusto DEI judicio omnia peccata memorantur, & de omnibus continuo torquentur*, ait S. Bonaventura in 4. dist. 50. qu. ult. Crudelissima fuit illa vindicta Mariti, cui tori fidem conjunx violaverat. Postquam enim eam adegit, ut sua manu strangularet adulterum, in cubiculo, cui eam ineludit, suspendit cadaver, ut ejus aspectu & horribili fœtore enecaretur; quod & factum est. Judica igitur, quanto meliùs modum se vindicandi inventura sit divina justitia, cujus intentiones omnes infinitâ quâdam rectitudine diriguntur, & non minore sapientiâ. Suspendet illa corpus omnis delicti ante oculos Animarum Damnatarum, volêtque ut hæc nunquam non contemplantur suam stultitiam, vivâmque semper in ipsis servabit cognitionem, & memoriam perfidiæ earundem. *Statuam contra faciem tuam. Psal. 49. Non ut corrigas, sed ut erubescas. Aug. 16.* Dixi præterea quòd contemplaturæ sint flagitia sua, qualia sunt in se. DEUS enim communicabit cum illis cognitionem & notitiam, quam ipse ha-

bet: unde talis apparebit ipsis sua culpa, qualis! DEO; nimirum ut abyssus omnis turpitudinis & malitiæ; & nullo modo apparebit ut nunc, malum nullius momenti. *Tunc confusio respiciet æstimationem DEI. S. Th. q. 87. suppl. a. 1. ad 4.* Sic ut miseri contemplantes parte unâ regulam omnis bonitatis, quæ est voluntas DEI; alterâ verò parte repugnantiam non flectendam, quâ ipsi dissident ab illa regula, tali oppositione summam sibi calamitatem sint fabricaturi. *Posuisti me contrarium tibi, & factus sum mihi metipsi gravis. Job. 7. v. 20.* Et licet æternum deploraturi sint suas iniquitates, nunquam tamen cum illo redibunt in gratiam aut concordiam: nec enim in iniquitatibus illis displicebit aliud, quam quod placet DEO, hoc est pœna: & placebit illis quod DEO displicet, nimirum culpa. *Nunquam recto, pravòque conveniet: hæc enim sibi invicem adversantur.* Ait S. Bernardus *l. 5. de Consid. c. 11.* O igitur conditionem miseræ infinitæ, semper cognoscere malignitatem peccati, & semper tamen illi locum dare! dolere semper de admisso scelere, & semper scelera sceleribus cumulare! *Superbia eorum, qui te oderunt, ascendit semper. Psal. 73.* Ad istam æternam, & infructuosissimam pœnitentiam, ô Peccatores, vestra vos deducit iniquitas: & nihilominus pro eo, quòd ab hac via recedatis feriâ & utili pœnitentiâ, semper in ea progredimini aliis & aliis novis peccatis. Quid dicam vobis? Non suppetunt mihi verba quibus exprimam hanc omnis sensûs expertem stoliditatem, quòd homo, etsi tantâ curâ & sollicitudine fugiat mala momenti nullius, quærat nihilominus incredibile temeritate pericula tam horrenda. An naturam forsân mutavimus, ubi agitur de salute & æternitate? O Dæmon execrande, ubi tu reperisti veneficium tam potens, ut omnem

mnem judicandi facultatem Peccatoribus auferat? Care mi Lector, imprime characteribus non delendis memoriae tuae hac voces: *Respice finem*. Non respice modicum illud dulcedinis, quod secum fert peccatum, sed respice pœnitudinem illam sempiternam, quæ sequetur peccatum in Inferno. *Respice, respice finem*.

Occasiones bona neglecta.

Considera tertiam plagam, quam in Damnatis efficit **III.**
 Vermis Conscientiæ, & est, angustia quædam inexplicabilis ob neglectas tam egregias occasiones salutem consequendi; cum tamen tunc non appareat vel unica, propterea quod juramento DEI, cujus vita finem nullum habebit, stabilitum sit, nunquam amplius venturum tempus, quo præteritæ negligentia mederi liceat. *Juravit per viventem in secula seculorum, quia tempus non erit amplius. Apoc. 10. v. 6.* Hoc est, quod ponderosissimâ desperatione ex miserorum cordibus inconsolabilem planctum exprimit: *Torquet angustia: Tempus non erit amplius.* Ingemuit quondam tam flebiliter, ut vel saxa ad miserationem movere potuisset, vox quædam, quæ à certa Anima profecta aures viri Religiosissimi perculit: à quo interrogata quæ esset, & quæ doloris ejus causa? respondit: Sum anima damnata, & desleo cum sociis meis supra omnem aliam calamitatem tempus amissum, quod in æternum non redibit. (*Drexel. de Damnatis. Rogo. 3.*) Oigitur pretiosum tempus, & tam malè nihilominus impensum in ludis, amoribus, colloquiis, oblectamentis, peccatis! Tu eris vipera illa omnium sævissima, quæ cor nostrum veneno in-

no inficiat, ubi miseros damnari contigerit! quo pretio & conditionibus non redimeremus dimidiam horulam, quâ veniam peteremus à DEO, coram Sacerdote nos accusaremus, voluntariis pœnis maceraremus nostrum corpus? Si fieri posset ut finem acciperet æternitas, contenti essemus unam integram transigere in cruciatibus duplicatis ad impetrandam dimidiam hanc pœnitentiæ horam; & tamen tunc nullâ ratione fieri poterit, quod prius fieri tam facilè poterat. *Tempus non erit amplius.* Interim amisisse non sinistro aliquo & adverso casu, sed arbitrio proprio abjecisse talem tantumque thesaurum, sine ulla spe illum unquam recuperandi, efficiet ut miseri tartarea rabie pessimè precentur nunc DEO, quem oderunt tanquam inimicum; nunc Dæmonibus, quos execrantur ut proditores; nunc Sodalibus, qui ad malum duces fuerunt, nunc super omnes reliquos sibi ipsis, qui apertis oculis præcipitare se voluerint in illam abyssum tormentorum. Ah stultum, dicet quilibet, ah miserabilem me, quem non piguit momento spurcæ voluptatule permutare æternitatem cruciatuum! an non id inculcabant Confessarij, non ingeminabant libri pij, non me certum reddebat Fides finem peccati esse damnationem æternam? Et ego insensatus, ego belua execrabilis nolui aperire oculos ad bonum meum, sed deliberata voluntate æternum perire volui! Fuit cum Deus me vocabat tot inspirationibus, me hortabatur tot vocibus, me provocabat tot promissis, terrebat tot minis; & ego ad hæc omnia absurdum. Nunc etsi orem, etsi agam omnia, etsi mare integrum lacrymarum profundam, non obtinebo tamen illud bonum, quod unicâ quondam lacrymula impetrare potuissem: erit semper ferreus & inexorabilis DEVS, qui tantopere olim meas miseras miserabatur, ut sæpius

pius lacrymas idcirco profuderit. Utinam saltem mortem hinc aliquam invenire esset, quæ finem tantis malis afferret! erit autem mors quidem pro tormento, sed non qualem miseri optarent pro refrigerio: *Occidente paná, vivificante sententiá. Euf. Emiss. l. 1. ad Mon.* Et idcirco aliud tibi non supererit, quam admordere, & devorare præ dolore linguam, quæ sola in tuo manebit arbitrio: *Manducaverunt linguas suas præ dolore. Apoc. 16.* Ante Mundi cataclysmum quidam DEI Servi ut nunciarent Peccatoribus imminens illud malum, insculperunt marmori suum vaticinium: nec tamen fides ipsis est habita, donec ruptis cæli cataractis omnes denique suffocati fuerunt iniqui. *Berosus l. 1. apud P. Pereiriam in Gen. l. 8. in Pref. n. 3.* Ego non desistentibus peccare denuntio diluvium, sed ignis sempiternum; tempestatem perpetuam malorum omnium: & meam denuntiationem non marmori, sed his foliis incido: Faxit bonus DEUS ut fidem inveniam antequam prætereat tempus evitandi tam immane supplicium!

Oratio.

Ad Angelum Custodem pro impetrando auxilio ad evitandum Infernum.

O Sancte Angele, cujus manibus singulari DEI mei providentiâ jam inde à primo, quo lucem aspexi, momento commissus sum, quando unquam, quantas debeo, gratias tibi agere poterò propterea quòd toties me liberâris ab Inferno, quoties cavisti ne morerer in peccato! Quam multa insuper admissem alia peccata, nisi tuæ obstitissent inspirationes? & quoties mihi iisdem in peccatis ani-

tis animam extorsisset malus Dæmon, si tu Protector meus, ad omne bonum meum tam sedulo excubans, tuâ mihi caritate non adstitisses, & divinam impedisses Justitiam, ne me in illorum manus traderet? Vita mea noxarum suarum foetore longè te fugabat à me, tu tamen noluisti recedere à cadavere putrido, sed patientiâ incomparabili instigasti me, ut vitam emendarem, quò denique socius tuus esse possem in gloria. Hoc si contingat, polliceor sanè, me tunc æternas tibi acturum gratias; sicut jam nunc incipio ex corde: interim tamen quæso ne fatigeris, ô dux vitæ meæ, & in hac peregrinatione fidus anteaambulò: perfice opus tuum, introduc me in beatum illam patriam; libera me ab hoc inimico crudeli, qui dies noctesque circuit, ut me devoret. Oro te per omnem illam obligationem, quâ devinctus DEO es, & ejus infinitæ Bonitati, ex eo quòd non permiserit, ut caderes cum Angelis Reprobis, sed te custodierit fortiter cum Electis; custodi me quoque fortiter, animos, robur, & vigorem suggere. Voca in subsidium, tuum, & meum, Principem Militiæ cælestis Sanctum Michaëlem, ut iterum præcipitem agat in abyssum Dæmonem istum perduellem, qui semper me impugnat. Voca Angelos Sanctos omnes socios tuos, dum mecum agitur de summo negotio: agitur de Gloria DEI; agitur de servandâ animâ manibus tuis creditâ; agitur de explendo desiderio Servatoris mei, qui tanta in me caritate fertur, ut paratus sit, mortem denuo pro salute mea obire. Mihi parte mea fixum ratumque est nunquam recedere à ductu tuo, sed semper pendere à te; & spero hoc medio effugere damnationem æternam, & venire tecum ad possidendum & laudandum DEUM nostrum per secula seculorum, Amen.

Con.